

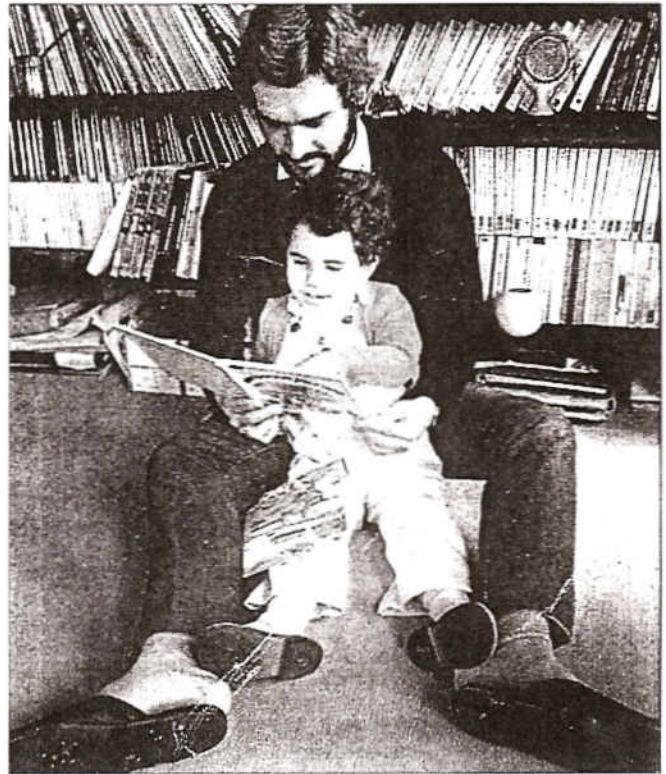
L'EXEMPLE

Jordi Dalmau i Ausàs

La canalla entén més coses de les que ens pensem i està més al cas del que sovint suposem. Les persones dedicades a l'ensenyament en poden donar fe. També poden explicar, però, molts casos en els que l'atenció de la mainada s'esvaeix. I és que el tema de l'educació és complex per diversos motius, sobretot perquè sembla que hi hagi una certa tibantor entre pares i educadors. Uns diuen que ja van prou de corcoll durant tot el dia per haver d'ensenyar als fills la taula del cinc o la conjugació del verb estimar, per exemple. Els altres es queixen, i crec que amb raó, de l'excés de responsabilitat que els cau al damunt quan exerceixen la seva tasca docent. Més que responsables de la canalla, molts educadors i educadores es deuen sentir subordinats als atzars dels seus alumnes, a les seves circumstàncies. I és clar, així no hi ha qui eduqui amb qualitat. Amb aquest traspàs de competències, la societat sembla haver-se tornat hipersensible, o millor dit, "hipercarallota". M'explico: abans, quan un nen arribava a casa i deia que el mestre o la senyoreta li havia donat un clatellot, els seus pares li responien "senyal que t'ho mereixies". Ara, en canvi, si un

Potser si s'afegís més ètica a les matèries curriculars, més valors humans i religiosos si s'escau, la cosa milloraria. El valor religiós costa d'admetre per part de molts.

professor gosa treure la pols de darrera de les orelles d'algun alumne, ja es pot calçar perquè l'endemà tindrà muntat un sacramental d'aquells que no en vulguis més. Sóc el primer a dir que els maltractaments són detestables, però també sóc el primer a entendre que, segons com, una bufa donada a temps evita moltes patacades futures, sobretot de caire social. Al cap i a la fi, no és tant una qüestió física, de donar mastegots o no, com de compartir responsabilitats i formar persones íntegres, no pas enganyades per una infància en la qual els les van deixar passar totes. I els infants s'adonen d'això i de molt més, ho deia al principi. Copsen de seguida el joc del xantatge a què, conscientment o inconscient, els seus pares els han

Els pares són els primers educadors dels seus propis fills.

acostumat. Potser si s'afegís més ètica a les matèries curriculars, més valors humans i religiosos si s'escau, la cosa milloraria. El valor religiós costa d'admetre per part de molts. No sé perquè. És que la societat progressiva d'avui té por de què li cantin les veritats de sempre? No pot ser. No pot ser que aquesta societat forta, competitiva i emprenedora (que ja m'està bé que ho sigui, però sempre que no s'oblidi de la dignitat de la persona humana) tenni unes idees que vénen de lluny i que semblen passades de moda. Mentre, la Llei concep l'assignatura de religió, per lligar-ho amb el tema de l'educació, com un impartir cultura religiosa, informació cristiana, i això sí que és trist, perquè educar en la religió sense formació, sense vivència, és com ensenyar a pintar i no tenir en compte la inspiració: no serveix per a res.